

Срећа па памћење служи, а и није било тако давно, неколико година тек: спаран и тежак дан на измаку лета, још ме је болела плећка од гуменог метка немачког КФОР-а, ћеркин рођендан дочекао сам на барикадама севера Косова- Боже колико сам их волео, јер нису биле бедем силе већ бедем сили, „Зид плача“ Срба и „Голгота“ на коју се пркосно ступало носећи крст ко благослов а не као оков...

Тог сте дана, Александре Вучићу, дошли у северни део Косовске Митровице, у саслушању Томислава Николића, пресамићени од лажног бола и бојазни за мученички род и сећам се- закорачили ко извиђач на Кајмакчалану на ону највећу барикаду, ону на мосту подељеног града гледајући пут јужног дела „спремни“ да на команду војводе Томислава прејурите Ибар са све песмом на уснама: „Ко да ми отме из моје душе Косово?!“

Сећам се и да сте као дунђер батинали ђоном по барикади, подсећајући на ону сцену из „Ко то тамо пева“: „Да се ја питам ја бих овде додао још десет кубика бетона“, славећи барикаде као Метеоре српства, но од тада је прошло ваљано спарних дана на измаку лета баш као и ваш „занос“ наивном уместношћу скулптора опстанка- данас вам, чујем, сметају и саксије с мушкатлама на том истом мосту над реком преко које сте превели жедне страдалнике с Косова и Метохије!

Слажем се ја с оном да само будала никада не мења мишљење, једнако колико и с фактом да само будала мења мишљење чешће него чарапе, и без намере да Вас вређам само тумачим ехо из оног мученог Марка Ђурића: „Захваљујући дипломатској активности Александра Вучића постингут је договор о уклањају зида у Северној Митровици“!

Претпостављам, само претпостављам да је та дипломатска активност у Бриселу, након које сте се заветовали на тиховање, била нешто налик овоме:

Михаило Меденица: Мост, барикада и Алек
понедељак, 06 фебруар 2017 09:44